

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. december 13-án. Advent 3. vasárnapján.

Kezdő ének: 329. dicséret 2. verse

Főének: 234. dicséret mind a 4 verse

Ének prédikáció előtt: 171. dicséret

Textus: Ézsaiás próféta könyve 9. rész 3-4. verse: „Mert terhes igáját, a hátát verő botot, sanyargatójának veszejét összetöröd, mint Midján napján. Mert minden dübörögve menetelő csizma és véráztatta köpönyeg elég, és tűz martaléka lesz.”

Kedves Testvéreim!

Az adventi időszak nagyon erősen koncentrálni az ajándékokra. A gyerekek azon álmodoznak, hogy mennyi ajándék fogja őket várni karácsony napján. Az idősebbek azon gondolkodnak, hogy miként lehet mindent időben beszerezni, vagy miként lehet meglepni a családtagjainkat, a barátainkat, az ismerőseinket valami olyan ajándékkal, aminek örülni fognak. Sokszor pedig abba ütközünk bele, hogy amit szeretnénk, az nem fér bele az anyagi keretbe, amit fontosnak tartanánk, az nem biztos, hogy meglepetést és örömet okoz, éppen ezért sokszor megakadunk az adventi időszakban és nem jutunk tovább az ötletekénél, gondolatoknál, vágyakozásnál. Egészen egyszerűen az akadályok miatt a tervből nem lesz megvalósítás.

Karácsony éppen azért fontos ünnep, mert Isten nem ragadt meg a terveknél. Nem csak azt gondolta végig, hogy milyen jó lenne, ha az embereknek lehetősége lenne jobban élni. Nem csak megtervezte, hogy miként nyerhetik el Isten gyermekei az örök életet. A tervezés mellett a Mindenható cselekedett is. Elküldte értünk Egyszülött Fiát. Sőt Őbenne, ajándékokat is adott. Ahogyan két héttel ezelőtt hallhattuk a felsorolást Ézsaiás próféciaja alapján, hogy mennyi mindent megkaptunk mi Jézus Krisztusban, úgy hallhatjuk ma is azt a négy kulcsfontosságú fogalmat, ami advent időszakában kiemelkedik: a világosság, az öröm, a béke és a gyermek.

A mai napon a béke gondolatkörében fogunk elmélyülni. Azt hiszem, hogy nem kell különösebben megerősíteni a fantáziánkat, hogy kimondjuk: mennyire elengedhetetlen a béke az egészséges emberi élethez. Istennek hála, hogy nálunk jelenleg nincsen háború. Azonban a világ nagyon sok pontján fegyverek ropognak, bombázó repülőek szállnak fel és végeznek iszonyatos pusztítást, elmeháborodott emberek végeznek el terrorcselekményeket a világ szinte minden pontján, a képeket mi is látjuk, a híreket mi is halljuk. Nincsen háború az országunkban, de látjuk, hogy mivel jár a háború. Az idősebbek pedig, akik megélték a II. világháború borzalmait, nagyon jól tudják, hogy nem a fegyver a legnagyobb pusztító, hanem a félelem, ami megmarad, a rettegés, ami emberi lelkeket tett egész életükre nyomorékká. Nem véletlen, hogy Ézsaiás is dübörögve menetelő csizmáról és véráztatta köpönyegről beszél. Nem háborúról, nem pusztításról, hanem arról, ami megfélemlít, hiszen aki hadsereg vonulásának a hangját hallja, az fél, az retteg, annak nincsen nyugta.

A prófécia arról szól, hogy minden, ami a háborút jelenti, az megsemmisül. Nem lesznek harci eszközök, nem lesz katonai ruházat, nem lesz, aki fegyvert ragadjon, mert Jézus Krisztus uralma alatt nincsen háború. Ezzel el is érkeztünk valami nagyon komoly gondolathoz. Ahhoz, hogy az embervilág 99,9 százaléka nem Jézus Krisztus uralma alatt él. Lehet, hogy keresztyén országnak nevezik azt, ahol élnek, de valójában mégsem az. Számomra nagyon komoly meggyőződés az, hogy Jézus tanítása megszüntet minden veszekedést, minden erőszakot, minden elnyomást. Ahogyan a prófécia is emlegeti, hogy a hátat sanyargató botot is összetöri Isten. Ahol Jézus uralma van, ott nincsen semmilyen bántalmazás, sem lelki, sem fizikai erőszak.

Az elmúlt héten egy televízió műsor kapcsán döbbsenem rá arra, hogy mennyire szükséges hirdetnünk Jézus békét elhozó hatalmát. Egy olyan műsort láttam, amiben különböző élethelyzetben lévő, gyermeket szülő nőket mutatnak be. A műsor ebben az adásban Mexikóban és a Fülöp-szigeteken vett fel képeket. Számunkra szinte teljesen természetes, hogy gyermekek csak szerető családi közegben tudnak egészségesen felnőni. Ezek a képek pedig valami egészen más alapelveket mutattak. Olyat, amit felfogni is nagyon nehéz. Amikor a férj bántalmazza a feleségét, akkor ott minden van, csak nyugodt családi légkör nincsen. Amikor egy fiatal lány került a kamera elé, aki elmesélte, hogy azért hagyták el három hét után, mert ráuntak, akkor érzékeljük, hogy sok férfi számára a nő csak tárgy, semmi más. Az adásban pedig volt sok olyan történet, ami a borzalmait miatt nem szószékre való. Nagyon elgondolkodtam, hogy keresztyénnek mondott országokban is történnek borzalmak. Azért, mert nem élnek Krisztus uralma alatt.

Kedves Testvéreim! Ha mi nem fogjuk képviselni ezt az uralmat, akkor a világunk az erőszak martalékává válik. Én azonban hiszem, hogy a prófécia igazat mond. Én hiszem, hogy a Megváltóban megszűnik minden, ami az elnyomáshoz tartozik. Én hiszem, hogy akinek az életét az egyetlen Szabadító vezeti, az nem fog ilyenekeket tenni. Mielőtt azonban ítélnénk, mielőtt úgy gondolnánk, hogy mi mennyivel különbek vagyunk ezeknél, egy kicsit szálljunk magunkba. Nem tesszük meg mi is ugyanezt lelki téren? Nem alkalmazzuk a lelki zsa-

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. december 13-án. Advent 3. vasárnapján.

rolást a házastárssal, gyermekkel szemben? Nem alázunk meg másokat? Lehet, hogy nem is tudatosan tesszük, de mégis megteesszük. Lehet, hogy az életcélunk nem az, hogy a velünk együtt élő megnyomorítsuk, de néha mégis bántunk és fájdalmat okozunk. Amikor a békéről szóló próféciaát halljuk, akkor először saját magunkban kell békét teremtenünk.

Hogyan is mondta Jézus a Hegyi Beszédben? „Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak nevezetnek.” (Mt. 5.9) Boldogok, akiknek a lelkében nincsen háborúság, mert ők Isten Fiainak nevezetnek. Mit jelent ez? A béke azt jelenti, hogy a lelkem nem akar csatázni, küzdeni, vagyis háborúzni senkivel. Milyen sokszor kimondjuk, hogy ha engem megbántottak, akkor én is megbántom a másikat. Visszaadom neki, hogy érezze, hogy ez mivel jár. Vagy ahogyan sok esetben látjuk, emberek a saját igazukért, vagyis az érzéseiken alapuló látásmódjukért képesek mindent megtenni, még talán rágalmazni, másokat megvádolni is. Harcolni, amíg csak lehet. Aztán, hogy eközben mindenki elmarad mellőlük, az már egészen más kérdés. A békéhez el kell engedni a sajátunkat. Nem én vagyok a lényeg, nem én vagyok a fontos. Egyedül Jézus Krisztus, aki képes bennem is békét teremteni.

Nem olyan régen volt mintegy fél órá, amikor várakoznom kellett. Az autó a szervizben volt, értem pedig később jöttek. Kint sétáltam az utcán fel és alá. Azon gondolkodtam, hogy mit is tudnék én most csinálni. Akkor eszembe jutott, hogy ez a rövid idő alkalom arra, hogy ne csináljak semmit. Ne gondolkozzak, ne tervezek, hanem egyszerűen beszélgessek Istennel. Nem tudom, hogy mikor éreztem annyira nyugodtnak magam, mint ott, abban a 30 percnél időben. Boldog az, aki Jézussal együtt képes békét teremteni a saját életében.

Természetesen én is tudom, hogy ennek minden napon meg kellene lennie, nem csak, hadd mondjam így, hogy szökőévenként. Békét kell Jézussal együtt a saját életünkben teremteni. Az ünnep nem jelent semmit, ha az is csak 72 óra a naptárban. Az Istennel való kapcsolat nem jelent semmit, hogyha az is csak vasárnapi 1 óra az időbeosztásban. Minden segítségnyújtás, minden kedves szó, minden ajándék akkor ér valamit, ha az békés légkörben történik. Vagyis olyan emberek között, akik nem akarnak küzdeni egymással.

Nagyon érdekes, hogy az Ószövetség korában ez a vágy mennyire erősen benne élt a népben. Legyen olyan élet, ahol nincsen semmi háború. Ezt mondta el imádságában a zsoltáros, a fegyverek elpusztulásáról mondott jóvendölést Ézsaiás, Mikeás és Zakariás, a béke ígéretével vigasztalta a nyomorúságban lévő népet Jeremiás, Ezékiel és Hóseás. A Prédikátor könyve is leírja, hogy „megvan az ideje a háborúnak, és megvan az ideje a békének.” (Préd. 3.8)

Ezek után az lenne természetes, hogyha az Újszövetségben is ugyanez a vágy jelenne meg. Mégis a béke szóval alig találkozunk. Jézus az egyetlen, aki a boldogmondásokban ezt előhozza. Miért van ez így? Azért, mert Őbenne itt van velünk a béke. Jézus soha nem törekedett a viszályra, a veszekedésre, a másik elnyomására. Ahogyan Máté evangéliuma találóan alkalmazza a Megváltóra Ézsaiás egyik prófeciáját: „nem szít viszályt, és nem lármáz, senki sem hallja hangját az utcákon. Megrepedt nádszálat nem tör el, és füstölő mécsest nem olt ki”. (Mt. 12.20) Jézus maga a béke. Aki pedig Jézussal él, abban is ott van a béke.

Ez természetesen mind-mind nagyon szép dolog, de ettől még nem lesz béke a világon. Én azt hiszem, hogy a mi feladatunk nem a világbéke megteremtése. Nem is az, hogy ezt hirdessük, hanem annál egy sokkal fontosabb feladat. Az, hogy magunk körül teremtsünk békét. Keressük azt a lelki egyensúlyt, amiben mindenki jól érzi magát. Törekedjünk arra, hogy mindenkinek a lelke a helyére kerüljön. Nem az a lényeg tehát, hogy igazunk van-e. Nem az a kérdés, hogy a gyermekünket, unokánkat éppen abban az adott helyzetben megneveljük-e. Hanem a kérdés az, hogy békét sugárzunk-e.

Én is ismerem a mondást, hogy egy fecske nem csinál nyarat. De aki közlekedett már autóval erős forgalmú úton, vagy dugóban, az tudja, hogyha valakit magam elé engedek, akkor majd ő is maga elé fog engedni másokat. A láncolat pedig így folytatódik tovább. Lehet, hogy én voltam az első, aki engedett. De a másokban is előjön a jó érzés, hogy nekem is jólesett, hogy helyet adtak, akkor én is helyet adok a másoknak. Lehet, hogy én vagyok az első, aki Jézusra tekintettel békét sugárzok. Mégis aki ezt megérzi, az igyekszik majd ugyanezt tovább adni. A békével kapcsolatban lehetséges az, hogy egy valaki kezdi el és mégis sokak életére lesz hatással.

Advent időszaka tehát arra ad lehetőséget, hogy ebben a békében tökéletesítsük magunkat. Így lesz lehetséges az, hogy a prófécia folytatása is igaz lesz az életünkben, hogy Jézus „uralma növekedésének és a békének nem lesz vége”. (Ézs. 9.6) Adj meg az Úristen ezt a tökéletes békét mind nekünk, mind családjainknak, mind pedig gyülekezetünknek!

Amen!

Záró ének: 309. dicséret mind a 7 verse